

Ріккі-Тіккі-Таві (скорочено)

Редьярд Кіплінг

Редьярд Кіплінг

Ріккі-Тіккі-Таві

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Ріккі-Тіккі-Таві – це мангуста, маленьке звірятко. Шерстка і хвіст у нього такі, як у маленької кицьки, а голова – як у лисички. Та й звички в нього лисячі. Очі й кінчик носа були в Ріккі-Тіккі-Таві рожеві. Мангуста міг так розпушити хвостик, що він ставав схожим на довгу круглу щітку, якою миють пляшки. Коли він мчав у високій траві, то кричав войовниче: ріккі-тіккі-тіккі-чк!

Якось серед літа злива вимила його з нори, де він жив із своїми батьками, і вода понесла його. Він втратив тяму, а коли опритомнів, то побачив, що лежить у якомусь саду на доріжці, а над ним схилився хлопчик. Той говорив, що треба поховати мертвого мангуста, але хлопчикова мама бачила, що тваринка жива. Вони принесли Ріккі-Тіккі в бунгало, і там Високий Чоловік сказав, що звірятко просто захлинулося водою. Вони загорнули його у вату й поклали біля вогню. Високий Чоловік був англієць і недавно оселився в цьому бунгало, хлопчик був його сином, а жінка – дружиною.

Звірятко не налякалося людей, а батько сказав, що коли Тедді не смикатиме його за хвіст і не надумає садовити в клітку, то мангуста оселиться в них і не відходитиме від дому. Ріккі-Тіккі вирішив залишитися, бо все тут цікавило його. Цілий день він усе досліджував, а коли Тедді ліг спати, Ріккі-Тіккі шаснув до нього в постіль. Мамі це не сподобалося, бо вона переживала, що мангуста може вкусити дитину. Батько ж сказав не хвилюватися, бо це маленьке звірятко захистить Тедді краще, ніж будь-який пес.

Рано-вранці Ріккі-Тіккі в'їхав на веранду, сидючи у Тедді на плечі. Поснідавши, Ріккі-Тіккі побіг у сад подивитись, чи є там щось цікаве. Це був просторий, майже дикий сад. Ріккі-Тіккі швидко обнишпорив увесь сад, нюхнув тут, нюхнув там, і, нарешті, в кущі терну почув чийсь дуже сумні голоси.

Там сидів Дарзі – пташка-кравець – та його дружина. У них було чудове гніздечко, зшите з двох великих листків. Одне з пташенят випало вчора з гнізда, і Наг – величезна чорна кобра, проковтнув його. Раптом з трави з'явився Наг. Він мав п'ять футів завдовжки від жала до кінчика хвоста. На хвилину Ріккі злякався, але він знав: мангусту саме для того й живуть на світі, щоб воювати з гадюками, перемагати їх і їсти. Наг також знав про це, і в глибині його холодного серця ворухився страх.

Мангуста сказав Нагу, що той не має права ковтати пташенят, які випали з гнізда! Наг почав відволікати Ріккі-Тіккі, бо ззаду до мангуста підкрадалася Нагайна – злюща

дружина Нага. Вона хотіла вбити мангуста жалом. Ріккі-Тіккі упав прямо на спину Нагайни, і коли б він був дорослим мангустом, то зрозумів би, що саме зараз можна прокусити кобрі шию: один-єдиний укус — тут їй і смерть! Однак він боявся, що вона блискавично поверне голову і вкусить його перша. Правда, він вкусив Нагайну, але не так сильно, як треба, й відразу скочив убік од ударів її хвоста. Поранена Нагайна розлютилася до краю. Мангуста розлючено зацокотав. Та змагатися було ні з ким: Наг і Нагайна шурхнули в траву і зникли.

Ріккі-Тіккі не став розшукувати кобр, бо не був певен, що зможе перемогти обох своїх ворогів зразу. Тому він потрюхикав до бунгало, щоб подумати.

Коли хлопчик Тедді підійшов до Ріккі-Тіккі, в пилюці щось заворушилося. Це був Карайт – землисто-сіра гадючка, яка має звичку лежати в придорожній пилюці. Укус Карайта такий само небезпечний, як і укуси кобри. Ріккі напав на змію, хоч не підозрював, яка це для нього небезпека. Тедді покликав батьків, та коли вони прибігли, Ріккі-Тіккі уже вбив ворога. Мати Тедді була дуже вдячна мангусту за те, що врятував її сина від смерті. Батько Тедді сказав, що мангуста – це їхнє щастя. Ріккі-Тіккі не розумів цієї метушні, але йому було весело і любо.

Тедді взяв його в ліжку й хотів, щоб Ріккі-Тіккі спав у нього під самим підборіддям. Ріккі не видався силою, та тільки-но Тедді заснув, він зліз дотолу і рушив у нічну подорож по всіх кімнатах бунгало. Під стіною Ріккі-Тіккі наштотхнувся на мускусну пацючиху Чучундру. Вона була дуже полохлива, ніколи навіть не виходила надвір, але боялася Нага, бо він жив не тільки в саду, а був всюдисущий. Ріккі-Тіккі прислухався і почув, що в бунгало пробирається Наг.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

У ванній матері Тедді біля самої підлоги була вийнята цеглина, щоб стікала вода, і Ріккі-Тіккі почув, як за стіною перешіптуються Наг і Нагайна. Вони радились, що треба вбити людей, тоді мангуста забереться звідси. Нагайна говорила, що скоро вилупляться з яєць їхні діти, а їм потрібен спокій і простір.

Ріккі-Тіккі слухав і весь тремтів од гніву та люті. Наг заповз у ванну кімнату, але вирішив чекати до ранку, коли сюди прийде озброєний чоловік. Нагайна пішла геть. Тоді Ріккі-Тіккі стрибнув і вчепився Нагові в голову. Мангуста підхопило і вдарило об землю, і заметляло, але очі в нього палали червоним вогнем, і він не розціпив зубів, коли Наг тягав його по підлозі. Високий Чоловік, прокинувшись від гамору, прибіг у ванну з мисливською рушницею, вистрелив зразу з обох стволів і влучив Нагові в шию. Чоловік підняв Ріккі з підлоги і сказав: "Це знову той самий мангуста, Алісо. На цей раз він урятував од смерті нас". Прийшла мати Тедді і побачила, що лишилось від Нага, а Ріккі-Тіккі поплентався у кімнату до Тедді. Коли настав ранок, тіло у Ріккі-Тіккі наче затерпло, але він все одно був дуже задоволений своєю спритністю та відвагою.

Не чекаючи на сніданок, Ріккі-Тіккі побіг до куща терну, на якому сидів Дарзі і голосно співав урочисту пісню перемоги. В саду всі вже знали про загибель Нага, бо

замітальник викинув його тіло на смітник. Ріккі-Тіккі запитав, де Нагайна і де вона сховала свої яйця. Дізнавшись, що Нагайна оплакує Нага, а яйця під самим парканом, мангуста попросив відволікти кобру. Дружина Дарзі виконала це прохання, прикинувшись перед коброю, що їй зламав крило Тедді. Нагайна поповзла услід за дружиною Дарзі. Тим часом Ріккі-Тіккі знайшов 25 яєць і почав знищувати їх.

Нарешті лишилося останніх троє яєць. Ріккі-Тіккі вже хихотів од радості, аж раптом дружина Дарзі прилетіла і сказала, що Нагайна поповзла на веранду. Ріккі-Тіккі надкусив іще двоє яєць, а третє взяв у зуби і помчав до веранди. Там за сніданком сиділи Тедді, його батько й мати, але Ріккі-Тіккі відразу помітив, що вони нічого не їли. Вони сиділи непорушно, бо біля стільця Тедді звивалася кільцями Нагайна.

Ріккі-Тіккі закричав їй, щоб ставала з ним до бою. Кобра відповіла, що коли мангуста наблизиться до неї, вона вкусить хлопчика. Тоді Ріккі-Тіккі сказав про яйця і показав останнє. Нагайна забула про все на світі, і Ріккі-Тіккі бачив, як батько Тедді схопив сина за плече й потяг його через маленький стіл, в таке місце, де його вже не могла дістати Нагайна.

Ріккі-Тіккі признався, що вбив Нага, а зараз вб'є і її. Нагайна побачила, що Тедді вона не дістане, а яйце лежить у Ріккі між лапками. Кобра попросила віддати яйце, і тоді вона більше ніколи не повернеться, та мангуста не погодився. Кобра скрутилась в клубок і кинулась на нього. Але Ріккі-Тіккі підскочив у повітря і відкотився назад. Знову, знову й знову кидалась кобра на мангусту, і щоразу голова її з розмаху стукалась об підлогу, а тіло скручувалось, мов пружина годинника.

Ріккі-Тіккі забув про яйце. Нагайна підкрадалась до нього ближче й ближче. І в ту саму мить, коли Ріккі-Тіккі зупинився, щоб звести дух, вона схопила яйце в рот і стрілою помчала по садовій доріжці. Ріккі-Тіккі – за нею. Нагайна мчала просто до куща терну, щоб сховатись під ним у густій траві. Коли кобра шугнула в нору, де вона жила разом з Нагом, білі зубки Ріккі вп'ялися їй у хвіст, і Ріккі потягло під землю слідом за нею...

Незабаром трава біля кубла перестала колихатись, і Дарзі сказав, що Ріккі-Тіккі загинув. Птах заспівав сумну-пресумну пісню, та раптом трава над горою заколихалася, і звідти видерся Ріккі-Тіккі. Він сказав, що кобра мертва. Ріккі-Тіккі згорнувся калачиком на траві й тут же заснув, і спав, і спав, і спав, аж поки звечоріло, бо дуже натовмився за день.

Коли Ріккі-Тіккі підійшов до бунгало, мати й батько Тедді кинулися йому назустріч і мало не заплакали. Цього вечора Ріккі-Тіккі їв донесхочу усе, що йому давали, а потім виліз до Тедді на плече, і вони пішли до нього в кімнату, і заснули разом у його ліжку. Там і побачила мангусту мати Тедді, коли прийшла навідати сина пізно увечері. Вона сказала, що звірятко врятувало їх усіх від смерті.

Ріккі-Тіккі не дуже загордився і, як належало справжньому мангусті, охороняв цей сад, так що жодна кобра не наслідувалась поткнутися за паркан.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу